

steen en op den weg rukt ons al opeens de zolen van ons schoeisel, maar allen helpen ze stillekens verslijten.

Is men zekeren dag gansch onverschillig, ongodsdienstig en zijn geloof kwijt, men ga het nievers el zoeken: het ligt bij kleine onberekenbare deeltjes versleten op de steenen van den weg dien gij hebt afgelegd. Ieder van de al te menigvuldige romans die ge gelezen hebt, heeft er een deeltje van meêgedragen, en ge hebt niet bijtijds de slete hersteld.

CAES. GEZELLE

Stervende booten

IK weet, als 't winter wordt, diep droevige avondstonden,
 waarin mijn dorp, in 't duin, te zieletogen schijnt,
 waarin 't gezucht der zee langsheen het kustland grijnt
 en weeklaagt, hopeloos, ten boet van sombre zonden....
 Als soms zoo droevig de avond valt en zwartheid weent,
 de koggen⁽¹⁾ dan op 't strand zijn eindeloos aan 't sterven!
 Hun romp verkrijgt iets zielloos-kouds dat lijdend steent
 in de angstge sluiers rouw die langs de duinen zwerven;
 het siddrend havenlicht dat in 't zwart water beeft
 schijnt enkel tot den troost van hun naar wee te branden
 en in den noorderwind die jammert langs de stranden
 de lang versmachte smart dier oude booten leeft;
 ze liggen grauw bijeen als kouwelijke dieren
 in dezen helschen nacht van spookge duisternis;
 van ver steunt hun de zee een sombre doodenmis
 wijl aaklig om hen heen de storremmeeuwen zwieren
 als kraaien in den nacht, verbeidend 't ijslijk uur....
 - Wanneer de dageraad verbleekt het havenvuur
 en als een vale schijn komt langs de duinen leken,
 dan ziet de visschen, traag in 't morgenlicht verbleeken
 de rompen, wezenloos, gestorven in den nacht
 en in het windgekreun vergaat hun laatste klacht....

Blankenberghe.

URB. VAN DE VOORDE.

(1) Kogge = oude booten.